

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **O.Ch.**, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem ..., zastoupeného: JUDr. Václav Liksomer, advokát, se sídlem Masarykovo náměstí 1, 331 41 Kralovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 14.9.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2017 č.j. OAM-92/LE-LE05-LE24-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Václavu Liksomerovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 10.741,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2107190149/2700, VS 71201717.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včasnou žalobou ze dne 14.9.2017 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2017 č.j. OAM-92/LE-LE05-LE24-2017, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3.6.2017 rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje. V rámci blanketní žaloby žalobce požádal o ustanovení zástupce – advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy. (*Žalobce k žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí.*)

Usnesením zdejšího soudu ze dne 19.9.2017, č.j. 60 Az 55/2017-23, byl žalobci vzhledem k tehdy aktuálnímu místu pobytu zástupcem ustanoven JUDr. Václav Liksomer, advokát. *Usnesením ze dne 2.10.2017, č.j. 60 Az 55/2017-29*, byl žalobce vyzván k odstranění vad podané žaloby ze dne 14.9.2017.

V doplnění žaloby ze dne 10.10.2017 žalobce pod bodem 1. namítl, že žalovaný porušil v předcházejícím správním řízení ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.*), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Porušena byla i další ustanovení správního řádu (viz níže). Napadené rozhodnutí, resp. jeho výrok proto žalobce považoval za nezákonné.

Pod bodem 2. žalobce namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 s.ř., neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se nezabýval v souvislosti s ustanoveními § 12 až § 14b zákona o azylu důsledně skutečnostmi, které žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, a nezjišťoval ani další relevantní skutečnosti týkající se žalobce, které by se mohly vztahovat ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu. Žalobce jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl ohrožení života, dále mj. uvedl, že na Ukrajině je válka, bída, chaos a nepořádek, že lidé jsou pod tlakem a nikdo neví, jak to tam dopadne. Také uvedl, že má na Ukrajině dluhy, že prodělal tuberkulózu (dále jen **TBC**) a léčil se 4 roky.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl zdroje, ze kterých při posuzování žádosti vycházel. Uvedené dokumenty neobsahují zdaleka veškeré relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální, transparentní a dohledatelné informace o zemi původu žalobce, tedy o Ukrajině, týkající se zejména politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv [žalovaný takové informace neshromáždil, ačkoliv tak měl učinit; k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 4.2.2009, č.j. 1 Azs 105/2008-81]. Žalobce to dovozoval mj. z toho, že na Ukrajině dochází k beztrestnému a rozsáhlému porušování lidských práv. Je tam dnes velmi nebezpečné vyjadřovat jakékoliv „proruské názory“, protiválečné názory, názory obhajující lidská práva či práva menšin, kritizující ukrajinskou armádu, nacionalismus a nacismus, či je nebezpečné zastávat levicové či jiné obdobné názory. Osoby vyjadřující uvedené názory se mohou ocitnout i v ohrožení života. Na Ukrajině je také omezováno používání ruského jazyka a objevuje se mučení v ukrajinských věznicích, tajné a svévolné odnímání svobody občanům (nezákonná zadržení), a to na dlouhou dobu, atp. Není také zajištěna soudní nestrannost.

Ve vztahu zejména k ustanovením § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu se žalovaný měl zabývat skutečnou situací na Ukrajině a tím (přestože žalobce uvedl, že není nijak angažovaný v politice a nebyl členem žádné politické strany), jaké jsou názory a postoje žalobce a zda uvedené názory a postoje nemohou žalobci na Ukrajině způsobit újmu; žalovaný se taktéž nezabýval bližšími skutečnostmi žalobcem uváděného dluhu a důsledky jeho nesplacení. Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu se žalovaný důsledně nezabýval žalobcovou rodinnou, sociální, ekonomickou a zdravotní situací. Z napadeného rozhodnutí

není patrné, zda žalovaný v souvislosti s onemocněním TBC, které žalobce prodělal, opatřil příslušnou dokumentaci jeho zdravotního stavu a zjistil jeho aktuální zdravotní stav. V případě, že by byly žalovaným objasněny uvedené skutečnosti, mohla by být zjištěna důvodnost udělení mezinárodní ochrany. Dále se žalovaný dle názoru žalobce dostatečně nezabýval ve vztahu k ustanovením § 13 a § 14b zákona o azylu tím, zda byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl či doplňková ochrana.

Pod bodem 3. bylo dále žalovanému vytýkáno, že porušil ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 s.ř., zejména neopatřil podstatné podklady pro vydání rozhodnutí a nezjistil všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu. Nevycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný rovněž pečlivě nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. S odkazem na bod 2. žalobce nad rámec tam uvedeného doplnil, že žalovaný měl relevantní informace ohledně situace na Ukrajině čerpat z různých zdrojů, včetně nezávislých internetových zdrojů.

Žalobce dále v bodě 4. namítl (v návaznosti a s odkazem na body 1. až 3.), že žalovaný porušil ustanovení § 52 s.ř., neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, resp. těch skutečností, jež byly uváděny již výše. Žalovaný měl uvedené důkazy provést veškerými dostupnými a zákonnými důkazními prostředky. V rámci provedení těchto důkazních prostředků měl být proveden podrobný výslech žalobce a zjištěna i příslušná ukrajinská právní úprava (např. ve vztahu k možnému postihu za neuhrazení dluhu, či za zastávání tzv. „proruských“ názorů).

V návaznosti a s odkazem na body 1. až 4. žalobce pod bodem 5. konečně uvedl, že žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nerozvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, resp. proč se nezabýval skutečnostmi uvedenými v bodech 2. až 4. ve vztahu ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem byl žalobce přesvědčen, že žalovaný porušil v předcházejícím řízení zákonná ustanovení správního řádu, čímž jej zkrátil na jeho právech. K tvrzením uvedeným v žalobě a jejich jednotlivých bodech žalobce navrhl k důkazu napadené rozhodnutí, spisový materiál žalovaného ve věci mezinárodní ochrany vedený pod č.j. OAM-92/LE-LE05-LE24-2017 a dále řadu zpráv a článků z rozličných internetových zdrojů.

V žalobním petitu žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému a uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci plnou náhradu nákladů řízení. *(Přílohou doplnění žaloby byly zprávy a články, jichž se žalobce dovolával jako důkazních prostředků.)*

Napadeným rozhodnutím ze dne 28.8.2017 č.j. OAM-92/LE-LE05-LE24-2017 žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, který podal dne 3.6.2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž jako důvod uvedl ohrožení života. Dne 8.6.2017 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že v minulosti v ČR používal falešnou totožnost občana Slovenské republiky. Dále sdělil, že je ukrajinské národnosti, řecko-katolického vyznání, a nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a s politikou nemá nic společného. Pokračoval, že je rozvedený, bezdětný a ve vlasti žil ve městě Ivanofrankovsk. Na podzim r. 2007 odjel autobusem přes Polsko do ČR, přičemž měl české vízum na 3 měsíce. Předtím podle svých slov

ve státech Evropské unie (dále jen **EU**) nepobýval a nemá udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu dosud v ČR ani v jiném státě nepožádal. Ke svému zdravotnímu stavu a případným zdravotním omezením a jiným zvláštním potřebám uvedl, že je zdravotně zcela v pořádku a že nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Doplnil, že v 90. letech měl TBC a pak se čtyři roky léčil. Pokračoval, že mu po tom zůstaly stopy na plicích, proto jej hned vzali do nemocnice na vyšetření, ale je úplně zdravý, jen musí počkat na výsledky testů a pak jej z nemocnice propustí. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že na Ukrajině je válka a bída. Dodal, že nikdo tam nechce žít, protože je to tam hrozné, je tam chaos, nepořádek.

V průběhu pohovoru dne 8.6.2017 žalobce potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti. Doplnil, že v minulosti používal falešný slovenský doklad, protože jiný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR neměl a po opuštění Ukrajiny na podzim 2007 se tam již nikdy nevrátil. Rovněž uvedl, že při odjezdu z vlasti, při hraniční kontrole apod. neměl žádné potíže a z Ukrajiny odjel na svůj pas a české vízum. K důvodům svého odjezdu z Ukrajiny uvedl, že tehdy se mu všechno na Ukrajině zhroutilo. Popsal, že matka zemřela, žena se s ním rozvedla, musel se přestěhovat a nezvládal to. Doplnil, že také nebyla práce, a tak mu sestra řekla, ať radši jede do Čech, nebo to s ním špatně dopadne, tak jel. Více k důvodům svého odjezdu z vlasti dodat nechtěl a prohlásil, že žádný jiný důvod k odjezdu neměl. Na otázku, zda měl někdy na Ukrajině nějaké problémy, odpověděl kladně. Popsal, že se zadlužil, a když jeho matka zemřela, tak to už nezvládal a pak nemohl splácet. Něco splatil, ale ještě něco zůstalo. Také sdělil, že si půjčil od známých, není to tak moc peněz, ale stejně tam ten dluh je. Je ale přesvědčen, že nějak to půjde, nějak to zaplatí. Doufá, že se mu možná podaří prodat dům po matce a z toho zbytek zaplatit. Žádné jiné potíže na Ukrajině podle svých slov neměl a ani tam nikdy nebyl trestně stíhaný. Jak dále vypověděl, o udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli situaci na Ukrajině. Člověk podle něho neví, jak to tam dopadne. Více k důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu dodat nechtěl. Na otázku, zda je něco, čeho by se na Ukrajině obával, odpověděl, že ne, ale je tam špatná situace, jak ji již uváděl. Dále prohlásil, že uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu, a doplnil, že prostě neví, co by bylo, kdyby se vrátil (kvůli dluhům i celkové situaci). Na otázku, zda sloužil v armádě, odpověděl, že odsloužil základní službu, teď by jej ale vzít nemohli, je zproštěný služby kvůli plicím, následkům TBC. K následkům na plicích uvedl, že to nic není, ale jak jej vyléčili, zůstaly mu tam prostě nějaké stopy, jizvy. Žádný problém mu to však nedělá, vůbec nijak jej to neomezuje, ani se nemusí nijak léčit, ale do armády jej už nevezmou. Pokračoval, že když mu udělají rentgen plic, musí mu udělat testy, protože tam něco vidí a bez testů nevědí co. Ale testy vždycky potvrdí, že je v pořádku. Žádné další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce uvést nechtěl. Nechtěl ani doložit žádné doklady, dokumenty či jiné materiály na podporu svých tvrzení. Proti zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v protokolu o pohovoru nevyslovil žádné námitky.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v žalobcově vlasti je válka, chaos, nepořádek a bída, přičemž další vývoj je nejistý. Mezi důvody svého odjezdu z vlasti

žalobce uvedl svoji nedobrou rodinnou situaci, nedostatek pracovních příležitostí a dluhy.

Správní orgán při posouzení žalobcovy žádosti vycházel především z jeho výpovědí a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 s.ř. byla žalobci dána možnost se s výše uvedenými informacemi seznámit. Žalobce této možnosti nevyužil, s podklady se seznámit nechtěl, nechtěl se k nim ani nijak vyjádřit a nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nechtěl ani uvést žádné další skutečnosti či nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu.

Po posouzení žalobcových tvrzení správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by na Ukrajině jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by vedlo k závěru, že by byl ve vlasti vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Naopak výslovně prohlásil, že kromě dluhů a své neutěšené rodinné situace na Ukrajině žádné jiné problémy nikdy neměl, a z jeho výpovědi ani nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování očekával v případě návratu do vlasti.

Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní; jiné skutečnosti než uvedené v citovaném paragrafu nezakládají důvod pro udělení azylu. Skutečnost, že je na Ukrajině obecně nízká životní úroveň a bída, že tam žalobce má dluhy a že tam po smrti matky a svém rozvodu nemá rodinné zázemí, těmito důvodům podřadit nelze. Za důvod pro udělení azylu pak nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou žalobce, jako válku, uvedl mezi důvody své žádosti. S odkazem na shromážděné informační zdroje i skutečnosti obecně známé správní orgán konstatoval, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o různé intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, z Ivanofrankovské oblasti, kde žil až do svého odjezdu z vlasti. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzují také zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9.12.2016 a odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.11.2016. I pokud by však skutečně na Ukrajině probíhala válka, která by pro žalobce znamenala ohrožení, nejednalo by se o důvod pro udělení azylu. Zákon o azylu pamatuje na situace, kdy cizinci hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, možností udělení doplňkové

ochrany. Na území Ukrajiny však dle shromážděných zdrojů neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv nebezpečí. Žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Z žalobcových výpovědí v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu rovněž nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu.

V souvislosti s možností udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědí v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Správní orgán k věci poznamenal, že žalobce byl krátce po podání své žádosti o mezinárodní ochranu hospitalizován v Nemocnici Most, a to kvůli podezření na TBC, jak však sám vysvětlil, touto nemocí netrpí, je zcela zdravý a pouze jsou u něj zjištělné určité stopy po onemocnění a léčbě v 90. letech. Jak zároveň prohlásil, netrpí ani žádnými zdravotními následky, nepotřebuje žádnou léčbu a jeho stav jej nijak neomezuje.

Žalovaný se dále věnoval tomu, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen, jak vyplývá ze zprávy organizace Amnesty International. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný však k takovému závěru v případě žalobce nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. Ve vztahu k žalobcem tvrzenému chaosu na Ukrajině žalovaný uvedl, že jde o obecné, zcela nepodložené a čistě proklamativní tvrzení. Správním orgánem shromážděné podklady pak takové závěry zcela vylučují. K žalobcem uváděné bídě a nedostatku pracovních příležitostí na Ukrajině správní orgán poznamenal, že složitá ekonomická situace na Ukrajině, jistě i zhoršená existencí ozbrojeného konfliktu na východě země, nepředstavuje hrozbu vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť se nejedná o mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Pro úplnost správní orgán uvedl, že podle informace České tiskové kanceláře (dále jen **ČTK**) „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků“ ze dne 8.2.2017 se stav ukrajinské ekonomiky začal zlepšovat a lze očekávat, že ekonomická situace ukrajinských obyvatel se bude zlepšovat také. Jinou hrozbu v souvislosti s návratem do vlasti žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Žalovaný se přitom zabýval i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu v ČR. Ani v tomto případě však nedospěl k závěru, že by tomu tak bylo.

Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016 totiž platí, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, po návratu na Ukrajinu obecně nehrozí nebezpečí vážné újmy.

Žalovaný posuzoval také otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě shodné argumentace jako při posuzování důvodu pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Problematikou ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se zabýval i NSS, který v usnesení ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014-17, uvedl, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt. Po posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žalobcem nepředstavuje případné žalobcovo vycestování ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z žalobcových výpovědí, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 14b zákona o azylu.

Žalovaný tudíž shledal, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se neuděluje.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě datovaném 2.11.2017 soudu sdělil, že žalobcovo zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková bylo dne 21.9.2017 ukončeno a byl transferován do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Žalovaný považoval žalobu za neopodstatněnou, když při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Při hodnocení informací sdělených žalobcem ve vzájemných souvislostech s podkladovými materiály žalovaný uzavřel, že v daném případě nelze dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovořil v souvislosti s návratem do vlasti, nebyl podmíněn ani existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo jasně seznatelné, z jakých podkladových materiálů k výše uvedeným závěrům žalovaný dospěl.

K tvrzení, že se správní orgán podrobněji nezabýval postoji a názory žalobce za účelem zjištění, zda nemohou žalobci na Ukrajině způsobit újmu, žalovaný podotkl, že se žalobce v průběhu celého azylového řízení nezmínil, ani jinak nenaznačil, že by snad byl osobou, která zastává veřejně proruské či protiválečné názory, kvůli nimž by mu v zemi původu hrozilo odůvodněné pronásledování či vážná újma. Žalovaný poukázal na to, že břemeno tvrzení stíhá žadatele o azyl, jak konstatoval též NSS ve svém rozsudku ze dne 27.3.2008, č.j. 4 Azs 103/2007-63. Správní orgán zohlednil veškeré skutečnosti a důvody, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní

ochrany a které správnímu orgánu sdělil, avšak dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o azylově relevantním pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani jiné skutečnosti, které by svědčily hrozbě nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Správní orgán byl toho názoru, že dostal své povinnosti procesní aktivity a obstaral si k věci dostatečné množství podkladů a informací, které jsou maximálně relevantní, transparentní, dohledatelné, ověřitelné z různých zdrojů, jež jsou respektovány též soudními orgány a jsou aktuální v době vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81). Žalovaný vycházel z jemu dostupných informací. Žalobci byla dána možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit, žalobce ovšem této možnosti nevyužil, ani nenavrhoval doplnění podkladů např. o články, které současně doložil k doplnění žaloby. Podle dat jejich uveřejnění většina časově předcházela samotnému podání žádosti. Žalovaný byl pak toho názoru, že právě z časového hlediska se ani nejednalo o aktuálnější zprávy než ty, které si obstaral sám. V případě některých použitých článků bylo možno polemizovat nad jejich objektivností, např. u článků, kde je jako zdroj uvedena proruská propagandistická agentura Sputniknews. Žalovaný byl názoru, že rozhodoval na základě dostatečně aktuálních informací o zemi původu žalobce od různých subjektů, zpracovávaných s určitou periodicitou.

Žalovaný dále nesouhlasil s námitkou, že se dostatečně nezabýval tím, zda byla některému z rodinných příslušníků žalobce udělena mezinárodní ochrana. Žalobce v průběhu celého řízení o jeho žádosti neuváděl, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byl udělen azyl či doplňková ochrana, ani žalovaný tuto skutečnost nezjistil z jemu dostupných evidencí. Dále pak ani v žalobě nebylo uvedeno, že by snad nějaký žalobcův rodinný příslušník byl poživitelem mezinárodní ochrany. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 7 bylo neudělení těchto druhů mezinárodní ochrany odůvodněno dostatečně a přezkoumatelným způsobem.

K námitce týkající se humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že při své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sám sdělil, že je zdravotně v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby. Vzhledem k tomu, že sám žalobce vysvětlil důvod své hospitalizace, v současnosti je zdravý, prodělané onemocnění mu nečiní žádné obtíže, ani s ním nejsou spojeny žádné jiné zdravotní následky, nebylo dle žalovaného pro rozhodování ve věci humanitárního azylu nutné, aby si obstarával zdravotní dokumentaci k takto starému a vyléčenému onemocnění, které žalobce už nijak neomezuje. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, ze své povahy se jedná o výjimečný institut (viz rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55); je koncipován jako dobrodíní státu, nikoli jako právo na přiznání azylu, a „ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoli něčeho, co právem není, byť zákon umožňoval správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat“ (z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28.5.2002, č.j. 5 A 720/2000). Udělení humanitárního azylu je výhradně na volné úvaze správního orgánu, příslušný soud pak přezkoumává udělení humanitárního azylu pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, posoudil žalobcovu celkovou osobní, ekonomickou, zdravotní situaci a přihlédl též k jeho

věku. Na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele.

Správní orgán dále vyjádřil názor, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s celkovou bezpečnostní situací na Ukrajině, konkrétně na str. 4 a 6-7 napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá též z judikatury zdejších soudů, konflikt na Ukrajině, který je izolovaný ve dvou jihozápadních oblastech země, nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista v případě návratu do země byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Žalobce tudíž musí prokázat dostatečnou míru individualizace (viz rozsudek NSS ze dne 13.3.2009, č.j. 5 Azs 28/2008-68), což dle žalovaného neučinil. Navíc místem jeho pobytu na Ukrajině byla Ivanofrankovská oblast, která ozbrojeným konfliktem dotčena není.

Závěrem žalovaný připomněl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v r. 2017, přestože na území ČR pobývá již od r. 2007. Ačkoliv v zákoně o azylu není uvedena žádná konkrétní lhůta, ve které je po překročení státní hranice třeba požádat o udělení mezinárodní ochrany, podání žádosti až deset let po vstupu na území ČR, přestože žalobci v dřívějším podání žádosti objektivně nic nebránilo, nasvědčuje tomu, že o mezinárodní ochranu požádal výhradně ve snaze legalizovat svůj zdejší pobyt, navíc až poté, co byl zajištěn policií za účelem realizace správního vyhoštění. K tomu žalovaný dodal, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje – viz judikaturu NSS, který vyložil, že poskytnutí azylu (což lze vztáhnout i na doplňkovou ochranu) je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, jak jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (č. 326/1999 Sb.).

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že dle protokolu o předání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.8.2017 jej žalobce dne 31.8.2017 převzal osobně a téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě odpovídají obsahu správního spisu.

V replice ze dne 21.11.2017 žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný postupoval tak, jak uvedl ve svém vyjádření k žalobě. Dále se žalobce ohradil proti domněnce žalovaného, že o mezinárodní ochranu požádal výhradně ve snaze legalizovat svůj pobyt.

Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 6.2.2008, č.j. 1 Azs 18/2007-55, vztahující se ke zjišťování skutečného stavu věci. To však žalovaný dle názoru žalobce nečinil. Žalovaný se nezabýval důsledně skutečnostmi, které žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, a nezjišťoval ani další relevantní skutečnosti týkající se žalobce, které by se mohly vztahovat ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu, ač to bylo dle uvedené zákonné úpravy správního řádu i uvedeného rozsudku NSS jeho povinností.

Dále žalobce opětovně poukázal na nedostatky shromážděných informací o zemi původu žalobce. To, že žalovaný neopatřil informace odpovídající požadavkům NSS dle rozsudku pod č.j. 1 Azs 105/2008-81, dokládají materiály, které předložil a navrhl k důkazu

žalobce. Dle žalobce informace, které vyplývají z jím předložených materiálů, jsou podstatně odlišné od informací, které shromáždil [žalovaný]. Materiály předložené žalobcem jsou aktuální a splňují i veškeré další podmínky uvedené ve shora uvedeném rozsudku NSS. Žalobce také nesouhlasil s námitkou žalovaného týkající se zpochybňování objektivnosti některých materiálů (článků) jen proto, že jako jejich zdroj byla uvedena určitá agentura. Žalobce v této souvislosti uvedl, že žalovaný žádnými konkrétními důkazy objektivnost uvedených materiálů (článků) nevyvrátil.

Další argumentace byla totožná s argumentací v doplnění žaloby. Závěrem žalobce uvedl, že z doplněné žaloby je jasné patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a zároveň byly uvedeny a i doloženy důkazy, které žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení provést. Z žaloby a jejího doplnění dle názoru žalobce jednoznačně vyplývalo porušení v žalobě uvedených zákonných ustanovení, podložené konkrétními skutkovými a právními důvody k jednotlivým žalobním bodům. Žaloba byla dle názoru žalobce důvodná.

Dne 18.12.2017 bylo z evidence Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zjištěno, že žalobci byla udělena propustka, na jejímž základě má povolený pobyt na adrese ... od 27.9. do 13.12.2017 a od 13.12.2017 do 12.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.*

Podle § 78 odst. 7 *s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* Dle § 75 odst. 2 věty první *s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

Ustanovení § 14a stanoví: *(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže*

nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce s tím souhlasil a žalovaný se ve lhůtě dvou týdnů k takovému způsobu projednání věci i přes výzvu soudu nevyjádřil.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Soud se nejprve zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 9.10.2015, č.j. 115045/2015-LPTP, o vojenské službě na Ukrajině, a ze dne 3.6.2016, č.j. 103518/2016-LPTP, o situaci navrátilců na Ukrajinu; zprávy ČTK „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků“ ze dne 8.2.2017, „Porošenko počítá na frontě v Donbasu už jen s profesionály“ ze dne 26.9.2016 a „Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci“ ze dne 2.11.2016; informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24.11.2016 o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, vojenské službě a situaci vnitřně přesídlených osob; zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9.12.2016; výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12.1.2017; informace Freedom House z ledna 2017 „Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina“; zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3.3.2017 o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2016; výroční zpráva Amnesty International ze dne 22.2.2017 o stavu lidských práv na Ukrajině; informace Amnesty International o uplatňování trestu smrti ve světě.

Podle již několikrát zmíněného rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Žalobce během správního řízení označil za důvody opuštění vlasti složitou rodinnou situaci a nedostatek pracovních příležitostí a za důvody obav z návratu války, bídu, nepořádek a chaos, nejistotu ohledně vývoje situace v zemi a problémy s dluhy. Z toho je zřejmé, že důvody jeho žádosti byly obecného rázu. Žalovaný při jejich následném hodnocení vycházel z informací o zemi původu, které jsou standardně přijímány jako dostačující a odpovídající shora uvedeným kritériím. S ohledem na tvrzené skutečnosti a jejich obecnost – a to je třeba zdůraznit – byly dostatečně podrobné a přiměřeně aktuální, přičemž pocházely od různých subjektů na národní i nadnárodní, vládní i nevládní úrovni.

Pokud žalobce dovozoval nedostatky shromážděných podkladů z toho, že se nezabývaly např. perzekucí lidí vyjadřujících proruské názory nebo kritizujících armádu, pak je k tomu třeba konstatovat, že žalobce nic takového jako důvod své azylové žádosti neuvedl. Úkolem žalovaného bylo toliko posoudit žalobcem výslovně uvedené okolnosti jeho azylového příběhu, neboť jsou to právě žadatelé o mezinárodní ochranu, na nichž leží prvotní břemeno tvrzení (k tomu srov. rozsudek NSS č.j. 4 Azs 103/2007-63, na nějž odkazoval žalovaný; obdobně také rozsudek NSS ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů.“*). Úlohou správního orgánu tudíž není azylově relevantní důvody ve prospěch žadatele domýšlet nebo jakkoli aktivisticky zjišťovat jeho postoje, jak se žalobce prostřednictvím svého zástupce snažil soudu podsunout.

K institutu humanitárního azylu lze uvést, že do českého právního řádu byl zaveden s ohledem na situace, které sice nelze podřadit pod žádné jiné ustanovení upravující důvody udělení azylu, avšak jsou natolik závažné, že neudělit žadateli azyl by bylo nehumánní. Pokud je možné o mezinárodní ochraně říci, že se jedná o specifický institut ochrany cizinců, o humanitárním azylu to platí dvojnásob. Není na něj právní nárok, jeho udělení či neudělení je výsledkem správního uvážení rozhodujícího správního orgánu. Soudní přezkum je omezen na to, zda správní orgán nevybočil z mezí zákona, své rozhodnutí logicky odůvodnil, jeho procesní postup byl prost vad a konečné rozhodnutí nebylo výrazem libovůle. V podrobnostech lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 24.11.2005, č.j. 6 Azs 304/2004-43, nebo ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48.

Soud zjistil, že žalovaný umožnil žalobci být v průběhu řízení plně aktivní a uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly. Úsudek správního orgánu byl logicky soudržný, neboť žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce, poté je porovnal se situací v zemi původu a na tomto základě učinil závěr o nemožnosti udělení humanitárního azylu (či jakékoli jiné formy mezinárodní ochrany). Žalobce pro řízení před soudem neuvedl konkrétní důvody, pro které mu měl být udělen humanitární azyl; omezil se na obecný odkaz na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci a prostřednictvím svého zástupce konkrétněji upozornil na svůj zdravotní stav po léčbě TBC. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně v části vztahující se k udělení humanitárního azylu uvedl, že se rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce zabýval. Zabýval se i žalobcovým zdravotním stavem. K tomu je třeba v souladu s žalovaným uvést, že žalobce sám označil svůj zdravotní stav za dobrý a neuvedl žádné specifické zdravotní potíže. Zdravotních problémů se ani nedovolával jako skutečnosti, pro niž by mu měla být mezinárodní ochrana udělena, proto by bylo nadbytečné, aby žalovaný žalobcův zdravotní stav dále zjišťoval a opatřoval si kvůli tomu lékařskou dokumentaci. Žalovaný tedy shledal, že z výpovědí žalobce v průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod podřaditelný pod § 14 zákona o azylu, přičemž postup žalovaného nezavdal příčinu k pochybnostem soudu o absenci libovůle na straně správního orgánu. Lze shrnout, že žalobce neuváděl žádné vskutku mimořádné okolnosti, jež by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu z toho důvodu, že jiné rozhodnutí by bylo nehumánní.

V souhrnu soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil veškeré skutečnosti uváděné žalobcem a posoudil jejich relevanci z hlediska zákona o azylu. Konkrétně k otázce žalobcova dluhu se žalovaný vyjádřil ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, když uvedl, že zadluženost není azylově relevantní. Nad rámec argumentace žalovaného soud doplňuje, že v průběhu pohovoru žalobce zaujal vcelku optimistický postoj k možnosti splacení zbytku dluhu, a tak nelze hovořit o tom, že by žalovaný opomněl jakoukoli důležitou okolnost hovořící v žalobcův prospěch. Z hlediska ustanovení § 13 a § 14b zákona o azylu je třeba konstatovat, že v průběhu řízení žalobce neuváděl, že by měl na území ČR jakoukoli rodinu, tím méně osobu, která by požívala některou z forem mezinárodní ochrany. Ani v žalobě takového konkrétního rodinného příslušníka neoznačil. Proto byla argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí dostačující. Soud k ní dále odkazuje na shrnutí napadeného rozhodnutí uvedené shora a na vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný tedy v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu s ohledem na odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž si žalovaný opatřil nezbytné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí zejména v tom smyslu, že žalobci umožnil uvést veškeré důvody, pro něž o mezinárodní ochranu žádá, a že si opatřil relevantní zprávy o situaci panující v žalobcově vlasti z ověřených zdrojů různé povahy. Získané poznatky pak přezkoumatelným způsobem vzájemně konfrontoval. Provedené dokazování bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující a žalobce byl vyslechnut takovým způsobem, který mu umožnil uvést vše, co považoval za podstatné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo konzistentní a odpovídalo požadavkům správního řádu.

Žalobce jako důkazní prostředky předložil řadu článků a zpráv z různých internetových stránek. Vzhledem k tomu, že se týkaly skutečností, jež nebyly pro nynější přezkumné řízení relevantní (údajné pronásledování pro vyjadřování proruských názorů, silně nacionalistické až nacistické tendence, mučení a věznění proruských sympatizantů, potírání ruského jazyka, postih kritiků armády a nacionalismu), soud je při dokazování nepoužil.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly ani nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl i návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Protože byl *usnesením ze dne 19.9.2017, č.j. 60 Az 55/2017-23*, žalobci zástupcem ustanoven advokát JUDr. Václav Liksomer a podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, rozhodl soud, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování za 3 úkony právní služby (*první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne*

10.10.2017; replika ze dne 21.11.2017) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 9.300,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 900,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Citroen Xsara, registrační značka ..., z Kralovic do Balkové a zpět za účelem porady s klientem – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 226,20 Kč (tj. 58 km x 3,90 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí 114,64 Kč (tj. 6,7 l/100km x 29,50 Kč/l x 0,58), po zaokrouhlení tedy celkem 341,-Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou za klientem do Balkové a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce 2 půlhodin činí celkem 200,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **10.741,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 20. prosince 2017

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: M. K.